

Gonzalo BOUZA-BREY VILLAR

A D E U S

Pola man esbaróu a tua bágoa,
Inxel testemuña do teu dór,
Quedin cego, xordo, soio mágoa
Acocha o meu ferido corazón.

Sentín medo e máis noxo, sentín nada,
Tremín co teu friaxe, sudéi co teu quentor,
Xelo e lume xuntos miña amada,
Lume e xelo xuntos nese adiós.

Que dixeches naquela mala hora
Na que xa para sempre che perdin,
Naquela que tiramos pola borda
O amor que ti me deches i eu che din,
Novelo co que estivemos, roda e roda,
A tecer eu para ti, ti para min.

A canle da fonte quedóu seca

A canle da fonte quedóu seca,
a derradeira pinga xa esbaróu
pola aínda onte húmida pedra
e alí no fondo ela estrombóu
trocándose en ínfimas estrelas
que nin lúa nin sol alumeóu
e nun intre ficaron todas cegas.

Como cegos están hoxe estes meus ollos,
e secas están as miñas verbas,
como seco no vrán baixa o arroio
e secas también as suas ribeiras.

Tal como o meu corazón, seica sen noxo,
acegóu sen contemplar a tua beleza,
sen poder disfruitar para o meu gozo
do teu sorriso henchido de inxeleza.

Con gosto a 15-M

Veño onde ti, hirmán, para decirche
que o tempo está a cambiar,
iso se nota,
xa non todo vai ser como denantes.

É non é de cor azul ista marea,
 non.
 Ten árs de libertade e de esperanza,
 como a frol ó abrir en primaveira,
 ou o primeiro bico
 dado ás agachadas
 ó amor adolescente
 co que se enceta a nova vida,
 isa que os que mandan tentan sempre
 impedir que nos a descubramos
 e que agromen sementes de esperanza
 co vento nordés que clarexa a treboada.
 O tempo cambeará,
 xa non hai dúbida,
 a crise estrombóu en crise
 de norte a sur,
 de leste a oeste por todo o universo
 e un canto xuvenil anuncia
 ó enteiro mundo
 ista feliz alborada de porvir,
 de arelas e hirmandade.

Vilaxoán, maio 2011.

Non teño por que dar explicacións

Non teño por que dar explicacións
 desa querencia
 que me leva a andar
 errante
 polo mundo,
 transnortado,
 dubidoso,
 cun pulso tremecente
 coma un bimbio
 que dobra a sua figura
 diante calquera
 persona ou circunstancia.

Anceio acadar a rixidez
 na miña forma
 e porme ergueito
 cara ó ceo
 e frente ó mundo
 sin deixar de manter
 ise sorriso
 que sempre se mostra
 diante o rostro

arelante dun meniño,
 ou co agarimo fervente
 ó pousar nos brazos da amada,

ou coa fonda ledicia
que se acada
ó disfrutar da beleza
sin par da natureza,
ou ó estreitar a man fraternal
en amizade.

Ser ó fin eu
e a miña innata
dignidade,
anerga como a terra
onde fun a vir nacido
e libre como a madura
herdanza
que me entregaches,
¡pai!,
co teu ensino.

Vilaxóan, maio 2011.